



การวิเคราะห์ประโยชน์ของเล่นพื้นบ้านตามทฤษฎีพหุปัญญา

The Analysis of Utility Local Toy Based on Multiple Intelligence Theory

วิภาวรรณ คันทนาม^{1*} และ สุวรี ฤกษ์จารี²

Wipawan Kantanam^{1*} and Suwaree Rerkjaree²

¹ สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Department of Educational Psychology and Counseling, Faculty of Education, Khon Kaen University

² รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Associate Professor, Department of Educational Psychology and Counseling, Faculty of Education, Khon Kaen University

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาลักษณะของของเล่นพื้นบ้าน ทางกายภาพ ผู้เล่น และวิธีการเล่น 2) ศึกษาประโยชน์ของของเล่นพื้นบ้านตามทฤษฎีพหุปัญญา 8 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษา ปัญญาตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ ด้านดนตรี ด้านมิติสัมพันธ์ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านการเข้าใจตนเอง ด้านธรรมชาติวิทยา สิ่งที่ศึกษา คือ ของเล่นพื้นบ้าน จำนวน 32 ชิ้น ที่สร้างขึ้นจากกลุ่มซื้อคนเฒ่าคนแก่ ตำบลป่าแดด อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ 1) แบบบันทึกข้อมูลของเล่นพื้นบ้าน 2) แบบวิเคราะห์ของเล่นพื้นบ้าน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ของเล่นพื้นบ้านที่นำมาวิเคราะห์ประโยชน์จำนวน 32 ชิ้น สามารถจำแนกวิธีการเล่นได้ 13 ประเภท โดยของเล่นประเภททอดคนหรือแกมมีจำนวนมากที่สุดและพบว่าเด็กกลุ่มอายุ 7 - 9 ปี กับกลุ่มอายุ 9 -12 ปี มีวิธีการเล่นไม่แตกต่างกัน

2. ของเล่นพื้นบ้านทุกชิ้น มีประโยชน์ตามทฤษฎีพหุปัญญา 8 ด้าน เมื่อวิเคราะห์ในภาพรวมจากของเล่นทั้งหมด 32 ชิ้น มีของเล่นที่ช่วยส่งเสริมด้านมิติสัมพันธ์ ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านการเข้าใจตนเอง และด้านธรรมชาติวิทยาจำนวนมากที่สุด รองลงมา คือ ของเล่นที่ส่งเสริมด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ ถัดมาคือของเล่นที่ส่งเสริมด้านดนตรี และด้านภาษาตามลำดับ สุดท้ายคือ ด้านมนุษยสัมพันธ์

คำสำคัญ: การวิเคราะห์ประโยชน์, ทฤษฎีพหุปัญญา

Abstract

The objectives of this research were: 1) to study the physical characteristic of Local Toy, players, and playing style, and 2) to study the utility of local toy based on 8 aspects of Multiple Intelligence Theory including: Linguistic Intelligence, Logical-Mathematical Intelligence, Musical Intelligence, Visual-Spatial Relation Intelligence, Bodily Kinesthetic Intelligence, Interpersonal Intelligence, Self-Intrapersonal Intelligence, and Naturalist Intelligence. The studied objects were 32 pieces of Local Toy constructed by the aging in Pa-dad Sub-district, Sruey District, Chiengrai Province. There were 2 kinds of research instruments : 1) the Record Form of Local Toy, and 2) the Analysis Form of Local Toy.

* Corresponding author. Tel.: 09-1061-8609

E-mail address : auraiwan2502@hotmail.com

The research findings could be concluded as follows:

1. For 32 pieces of Local Toy, the playing techniques could be classified into 13 kinds. The Toy which could be played by pressing the lever or core, consisted of the highest number of Local Toy. In addition, there were significant differences in playing techniques between 7-9 year-old children, and 9-12 year-old children.

2. Every piece of toy was differently useful according to 8 aspects of Multiple Intelligence Theory. According to the overall data analysis, found that from total of 32 pieces of toy which could enhance one's 8 aspects of Multiple Intelligence Theory, the highest number of them, including the Visual-Spatial Intelligence, the Bodily Kinesthetic Intelligence, the Intrapersonal Intelligence, and the Naturalist Intelligence. The second order was the Logical and Mathematical Intelligence. The next one included the Musical Intelligence, and Linguistic Intelligence respectively. The aspect with lowest level of Toy which could enhance one's intelligence, was the Interpersonal Intelligence aspect.

Keywords: The Analysis of Utility, Intelligence Theory

บทนำ

มนุษย์ทุกคนเรียนรู้ผ่านการเล่นมาตั้งแต่เล็กจนโต การเล่นส่งเสริมความสามารถหลายด้าน ทั้งยังส่งเสริมให้เข้าใจ เชื่อมโยง กล้ามเนื้อทำงานประสานกัน เกิดทักษะด้านต่าง ๆ เข้าใจกฎเกณฑ์กติกา ฝึกฝนระเบียบ การรอคอย การรู้แพ้รู้ชนะ การให้อภัย ความสนุกสนาน ความผ่อนคลาย และการเข้าสังคม [5]

การเล่นจะช่วยให้ร่างกายทุกส่วน รวมถึงสมองตื่นตัว การที่เด็กได้เล่น ได้เคลื่อนไหว นอกจากจะได้พัฒนากล้ามเนื้อร่างกาย ยังช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้รอบ ๆ ตัว และถ้าเด็กได้เล่นด้วยกันจะช่วยพัฒนาในการอยู่ร่วมสังคม งานวิจัยที่เกี่ยวกับสมอง ยังพบว่า การให้เด็กมีโอกาสพัฒนาทักษะการอยู่ร่วมกัน จะทำให้สมองสร้างเส้นใยส่วนที่เป็นทักษะทางสังคมแบบร่วมมือกันและเห็นอกเห็นใจกัน ตรงกันข้ามหากเด็กขาดโอกาสจะเล่นหรือออกกำลังกาย หรือขาดโอกาสพัฒนาทางศักยภาพทางสังคม ก็จะทำให้เด็กแยกตัว เก็บกด ก้าวร้าว เนื่องจากการสร้างเส้นใยสมองในส่วนที่เสริมอารมณ์ก้าวร้าวรุนแรง และทำให้สารเคมีในสมองไม่สมดุลกัน [2] ของเล่น เป็นสิ่งสำคัญ ที่ใช้เป็นสื่อในการทำกิจกรรมการเล่น และดึงเด็กออกจากโลกของอุปกรณ์เทคโนโลยี เข้ามาสู่การเล่นที่มีการเคลื่อนไหวและการใช้ประสาทสัมผัสส่วนต่าง ๆ ของร่างกายอย่างเต็มที่ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และการเรียนรู้ของเด็ก แต่ละคน การใช้ของเล่นอย่างถูกวิธีสอดคล้องกับลักษณะประโยชน์ของของเล่นแต่ละประเภทจะทำให้เด็กมีพัฒนาการอย่างเหมาะสมตามวัย [7] โดยของเล่นที่ใช้เป็นสื่อในการทำกิจกรรมนั้น อาจไม่จำเป็นต้องเป็นของเล่นหรูหราราคาแพงเพียงอย่างเดียว เพราะของเล่นพื้นบ้านที่ถูกสร้างสรรค์จากวัสดุธรรมชาติ

โดยอาศัยฝีมือของผู้สูงอายุที่เอาเวลารว่างมาทำของเล่นที่เล่นสนุกและสวยงามให้กับลูกหลานก็มีประโยชน์ไม่ต่างจากของเล่นที่มีในสังคมเมืองนัก เนื่องจากของเล่นพื้นบ้านเหล่านี้ต่างมีส่วนช่วยในการส่งเสริมทักษะและพัฒนาการไม่ต่างจากของเล่นทั่วไป [4]

ศาสตราจารย์โฮวาร์ด การ์ดเนอร์ [11] นักจิตวิทยา มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เป็นผู้หนึ่งที่พยายามอธิบายให้เห็นถึงความสามารถที่หลากหลาย โดยคิดเป็น “ทฤษฎีพหุปัญญา” (Theory of Multiple Intelligences) เสนอแนวคิดที่ว่า สติปัญญาของมนุษย์มีหลายด้านที่มีความสำคัญเท่าเทียมกันขึ้นอยู่กับว่าใครจะโดดเด่นในด้านไหนบ้าง แล้วแต่ละด้าน ผสมผสานกันแสดงออกมาเป็นความสามารถในเรื่องใด เป็นลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละคนไป ในปี พ.ศ. 2526 การ์ดเนอร์ ได้เสนอว่าปัญญาของมนุษย์มีอยู่อย่างน้อย 7 ด้าน คือ ด้านภาษา ด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านดนตรี ด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านการเข้าใจตนเอง ต่อมาในปี พ.ศ. 2540 ได้เพิ่มเติมเข้ามาอีก 1 ด้าน คือ ด้านธรรมชาติวิทยา เพื่อให้สามารถอธิบายได้ครอบคลุมมากขึ้น จึงสรุปได้ว่า พหุปัญญา ตามแนวคิดของการ์ดเนอร์ ในปัจจุบันมีปัญญาอยู่อย่างน้อย 8 ด้าน [1] ดังนี้ 1) ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) ปัญญาด้านนี้จะเห็นได้จากความโดดเด่นด้านภาษา ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน เขียน ผู้มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มีทักษะในการฟัง การเขียน และการเขียนที่ดี ทำให้บุคคลที่มีปัญญาด้านนี้โดดเด่นและมักเรียนได้ดี 2) ปัญญาด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ (Logical-Mathematical Intelligence) ปัญญาด้านนี้เป็นฐานของวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ บุคคลที่มีปัญญาด้านนี้

ด้านนี้มักจะคิดอย่างมีเหตุมีผล ชอบพิจารณาหารูปแบบ คิดหาความสัมพันธ์ของเหตุและผล ส่งผลให้บุคคลที่โดดเด่น ด้านนี้มีความคิดที่มีเหตุมีผลและความสามารถทางการคิด คำนวณที่ดี 3) ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) ปัญญาด้านนี้นั้น จะมีผลทางด้านความสามารถในการผลิต เสียงดนตรี จังหวะ และมีความเข้าใจในเสียงดนตรี และมักจะไวต่อเสียงหรือจังหวะในชีวิตประจำวัน ทำให้สามารถ ร้องเพลงได้ถูกจังหวะ มีสุนทรียภาพ สามารถแต่งเพลงหรือ เสียงดนตรีได้ 4) ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Visual-Spatial Intelligence) ปัญญาด้านนี้ได้แก่ การมองเห็นภาพ สร้างภาพ หรือคิดเป็นภาพ บุคคลที่มีปัญญาด้านนี้จะสามารถเห็น รายละเอียดและจำลองสิ่งที่เห็นเป็นภาพ กราฟ หรือตารางได้ นอกจากนี้ยังมีประสาทสัมผัสที่ดีมากในเรื่องของทิศทาง ของสถานที่ 5) ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily Kinesthetic Intelligence) ปัญญาด้านนี้ คือ ความโดดเด่นในการใช้ร่างกาย เคลื่อนไหวคล่องแคล่ว มีความสามารถในการสัมผัสสูง ซึ่งจะเรียนได้ดีเมื่อมีการได้ลงมือ ปฏิบัติและการแสดงตัวอย่างสาธิตให้ดู 6) ปัญญาด้านมนุษยสัมพันธ์ (Interpersonal Intelligence) ปัญญาด้านนี้ คือ ความสามารถในการรับรู้ความรู้สึก อารมณ์ของผู้อื่นได้ดี บุคคลที่มีความโดดเด่นด้านนี้มักจะมีอริยาไยที่ดี มีความเป็น มิตรมีความสามารถในการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น 7) ปัญญา ด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ปัญญา ด้านนี้ คือ การเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก และความต้องการ ของตนเอง ผู้มีปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักจะใช้ชีวิตอย่างมีจุด มุ่งหมาย 8) ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence) ปัญญาด้านนี้ คือ การเข้าใจธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม บุคคลที่ปัญญาด้านนี้โดดเด่น มักช่างสังเกตและ เข้าใจสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัว [10] ทฤษฎีพหุปัญญา ของ การ์ดเนอร์ชี้ให้เห็นถึงความหลากหลายทางปัญญาของมนุษย์ ซึ่งมีหลายด้าน หลายมุม แต่ละด้านก็มีความอิสระในการ พัฒนาตัวของมันเองให้เจริญงอกงาม ในขณะเดียวกันก็มีการ บูรณาการเข้าด้วยกัน เติบโตขึ้นซึ่งกันและกัน แสดงออก เป็นเอกลักษณ์ทางปัญญาของมนุษย์แต่ละคน คนหนึ่งอาจ เก่งเพียงด้านเดียว หรือเก่งหลายด้าน หรืออาจไม่เก่งเลยสักด้าน แต่ที่ชัดเจน คือ แต่ละคนมักมีปัญหาด้านใดด้านหนึ่ง โดดเด่นกว่าเสมอ ไม่มีใครที่มีปัญญาทุกด้านเท่ากันหมด หรือ ไม่มีเลยสักด้านเดียว นับเป็นทฤษฎีที่ช่วยจุดประกาย ความหวังเปิดกระบวนทัศน์ใหม่ในการศึกษาด้านสติปัญญา ของมนุษย์ สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ทั้งในกลุ่มเด็กปกติ เด็กที่มีความบกพร่อง และเด็กที่มีความสามารถพิเศษ [1]

จากที่ประเด็นที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าการที่จะสามารถ เลือกของเล่นแต่ละชิ้นให้มีความสอดคล้องกับการส่งเสริม ปัญญาหรือพัฒนาการแต่ละด้านของเด็ก ผู้ทำหน้าที่เลือกของ เล่นให้กับเด็กไม่ว่าจะเป็น พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ผู้ครูผู้สอน หรือ ผู้ทำหน้าที่ดูแลเด็ก อาจจะต้องทราบถึงประโยชน์ของของเล่น แต่ละชิ้นก่อน จึงจะสามารถพิจารณาเลือกของเล่นให้กับเด็ก ให้เหมาะสมกับการส่งเสริมปัญญาเด็กในแต่ละด้านได้ อย่างถูกต้องเหมาะสม ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจ ที่จะนำ ของเล่นพื้นบ้าน มาวิเคราะห์ด้วยทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อนำไป เป็นแนวทางในการพิจารณาเลือกของเล่นที่เหมาะสมและ สอดคล้องต่อการส่งเสริมพัฒนาการเด็กแต่ละด้านได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะของของเล่นพื้นบ้าน ทาง กายภาพ ผู้เล่น และวิธีการเล่น
2. เพื่อศึกษาประโยชน์ของของเล่นพื้นบ้านตาม ทฤษฎีพหุปัญญา 8 ด้านได้แก่ ด้านภาษาด้านตรรกศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ด้านดนตรี ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านร่างกาย และการเคลื่อนไหว ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านการเข้าใจตนเอง ด้านธรรมชาติวิทยา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. สิ่งที่ศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้มีสิ่งที่ใช้ศึกษา คือ ของเล่นพื้นบ้าน จำนวน 32 ชิ้น ที่สร้างโดยกลุ่มชื่อคนเฒ่าคนแก่ตำบลป่าแดด อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ 1) แบบบันทึกข้อมูลของเล่นพื้นบ้าน 2) แบบ วิเคราะห์ข้อมูลของเล่นพื้นบ้านซึ่งพัฒนาจากงานวิจัย การศึกษาของเล่นพื้นบ้าน เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางศิลปะ สำหรับเด็กอายุ 6-12 ปี ของสิวลี ศิลปวิจารณ์ [11] โดยนำ มาปรับแก้เนื้อหาโดยใช้กรอบทฤษฎีพหุปัญญา แทนกรอบ ทฤษฎีพัฒนาการทางศิลปะ

2. รูปแบบการวิจัย

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการพรรณนาการหาความสัมพันธ์ ของข้อมูลต่าง ๆ อย่างมีเหตุมีผลเป็นสำคัญ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แบบบันทึกข้อมูลของเล่นพื้นบ้าน

แบบบันทึกข้อมูลของเล่นพื้นบ้าน มีลักษณะเป็นแบบบันทึกภาพและการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับของเล่นแต่ละชิ้น

3.2 แบบวิเคราะห์ของเล่นพื้นบ้าน

แบบวิเคราะห์ของเล่นพื้นบ้าน มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) และแบบบันทึกภาพ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ของเล่นพื้นบ้านตามกรอบทฤษฎีพหุปัญญา ซึ่งประกอบด้วย ปัญญา 8 ด้าน ได้แก่ ปัญญาด้านภาษา ปัญญาด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ ปัญญาด้านดนตรี ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ปัญญาด้านมนุษยสัมพันธ์ ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1 เก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร หนังสือ และข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

4.2 ผู้วิจัยนำของเล่นพื้นบ้านมาศึกษาวิธีการเล่น บันทึกภาพนิ่ง ประกอบกับการนำไปให้กลุ่มศึกษาที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่มีผลการเรียนใกล้เคียงกัน ในโรงเรียนโคกก่อราษฎร์นุกูล อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ ในปีการศึกษา 2556 จำนวน 12 คน เล่นของเล่นพื้นบ้านเพื่อศึกษาวิธีการเล่น โดยวิธีการเก็บข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้แบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม ซึ่งได้แบ่งตามช่วงอายุของเด็ก กลุ่มที่ 1 คือเด็กอายุ 7-9 ปี ซึ่งอยู่ช่วงชั้นที่ 1 ประกอบด้วยนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 6 คน และกลุ่มที่ 2 คือเด็กอายุ 10-12 ปี ซึ่งอยู่ในช่วงชั้นที่ 2 ประกอบด้วยนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 6 คน ซึ่งในการเล่นนั้น ผู้วิจัยได้ให้เด็กเล่นทีละกลุ่ม กับของเล่นจำนวน 1 ชิ้น โดยอธิบายวิธีการเล่นของเล่นพื้นบ้านอย่างละเอียด จึงปล่อยให้เด็กเล่นตามอัธยาศัย แล้วสังเกตร่วมกับครูผู้สอน ในโรงเรียนก่อนบันทึกข้อมูลของเล่นพื้นบ้านด้วยแบบบันทึกข้อมูลของเล่นพื้นบ้านต่อไป

4.3 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการแบบบันทึกข้อมูลของเล่นพื้นบ้าน ก่อนนำมาวิเคราะห์ต่อไปในแบบวิเคราะห์ของเล่นพื้นบ้านตามทฤษฎีพหุปัญญา

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารต่าง ๆ ซึ่งได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบตารางสรุปข้อมูลของเล่นของเล่นพื้นบ้านแต่ละชิ้น จากนั้นจึงสรุปเป็นคำร้อยละ และเรียงความ

แบบพรรณนาวิเคราะห์ แล้วจึงตรวจสอบผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำผลการวิเคราะห์ของเล่นพื้นบ้านตามกรอบทฤษฎีพหุปัญญา ด้วยแบบวิเคราะห์ของเล่นพื้นบ้านให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 9 ท่าน ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒินั้น ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา ด้านภาษา ด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ ด้านดนตรี

ด้านสถาปัตยกรรมศาสตร์ ด้านกิจกรรมบำบัด ด้านการบริหาร ด้านภูมิศาสตร์ โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาและผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีความสามารถและความโดดเด่นในปัญญาแต่ละด้านทำการตรวจสอบข้อมูลร่วมกันโดยใช้ค่าความเที่ยงของการสังเกต (inter – rater reliability) ซึ่งอาศัยผลที่มีการสังเกตตรงกันเท่านั้น จึงจะถือว่าของเล่นพื้นบ้านชิ้นนั้น สามารถส่งเสริมปัญญาด้านต่าง ๆ ตามทฤษฎีพหุปัญญาได้ โดยมีสูตร ดังนี้

สรุปและอภิปรายผล

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 ผลการศึกษาลักษณะทางกายภาพ ผู้เล่น และวิธีการเล่นของเล่นพื้นบ้าน จากผลการศึกษาข้อมูลเชิงเอกสารและการเก็บข้อมูลจากการสังเกตวิธีการเล่นของเล่นพื้นบ้านของเด็กอายุ 7-12 ปี โดยแบ่งเป็น 2 ช่วงอายุตามช่วงชั้น ได้แก่ ช่วงชั้นที่ 1 คือเด็กอายุ 7-9 ปี ช่วงชั้นที่ 2 คือเด็กอายุ 10-12 ปี ซึ่งจากการสังเกตพบว่าเด็กทั้งสองช่วงอายุมีวิธีการเล่นของเล่นไม่แตกต่างกัน แต่แตกต่างกันตรงที่เด็กกลุ่ม 10-12 ปี จะมีเข้าใจและมีกระบวนการคิดเกี่ยวกับกลไกของของเล่นพื้นบ้านมากกว่าเด็กกลุ่มอายุ 7-9 ปี และจากการสังเกตวิธีการเล่น กับการศึกษาข้อมูลเชิงเอกสาร สามารถแบ่งกลุ่มของเล่น ตามวิธีการเล่น ได้ออกเป็น 13 ประเภท โดยมีรายละเอียด ดังนี้ 1) ของเล่นประเภทเล่นด้วยการกดคานหรือแกน 2) ของเล่นประเภทเล่นด้วยกลไกการชักหรือดึง 3) ของเล่นประเภทเล่นด้วยการแสดงบทบาทสมมติ 4) ของเล่นประเภทเล่นด้วยกลไกการหมุน 5) ของเล่นประเภทเล่นด้วยการใช้มือบีบ กด ฉีก หรือผลัก 6) ของเล่นประเภทเล่นด้วยการแก้ปัญหา 7) ของเล่นประเภทเล่นด้วยพลังงานลม 8) ของเล่นประเภทเล่นด้วยกลไกสมดุล 9) ของเล่นประเภทเล่นด้วยการทำให้เกิดเสียง 10) ของเล่นประเภทเล่นด้วยการเหยียบ หรือเดิน 11) ของเล่นประเภทเล่นด้วยการต่อสู้ 12) ของเล่นประเภทเล่นด้วยการเข็น หรือลากจูง และ 13) ของเล่นประเภทเล่นด้วยกลไกการเหวี่ยง จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าของเล่นประเภทเล่นด้วยการกดคานหรือแกน มีจำนวนของเล่นพื้นบ้านมากที่สุด คือจำนวน 6 ชิ้น

รองลงมาคือ ของเล่นประเภทเล่นด้วยกลไกการชักหรือดึง มีของเล่นพื้นบ้านจำนวน 5 ชิ้น ของเล่นประเภทเล่นด้วยกลไกการหมุนมีของเล่นพื้นบ้านจำนวน 4 ชิ้น ของเล่นประเภทเล่นด้วยการต่อสั้ว มีของเล่นพื้นบ้านจำนวน 3 ชิ้น ของเล่นประเภทเล่นด้วยการใช้มือบีบ กด ฉีก หรือผลัก ของเล่นประเภทเล่นด้วยพลังงานลมและของเล่นประเภทเล่นด้วยการทำให้เกิดเสียง มีของเล่นพื้นบ้านจำนวนเท่ากันคือประเภทละ 2 ชิ้น ของเล่นประเภทเล่นด้วยการแสดงบทบาทสมมติ ของเล่นประเภทเล่นด้วยการเหยียบ หรือเดินของเล่นประเภทเล่นด้วยกลไกสมดุล ของเล่นประเภทเล่นด้วยการเข็น หรือลากจูง และของเล่นประเภทเล่นด้วยกลไกการเหวี่ยง มีของเล่นพื้นบ้านประเภท 1 ชิ้นเท่ากัน

1.2 ผลการศึกษาประโยชน์ของของเล่นพื้นบ้านตามทฤษฎีพหุปัญญา 8 ด้าน จากการศึกษาพบว่าจากของเล่นพื้นบ้านจำนวนทั้งหมด 32 ชิ้น ที่ช่วยส่งเสริมปัญญา 8 ด้านตามทฤษฎีพหุปัญญา มีของเล่นที่ช่วยส่งเสริมด้านปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง และปัญญาด้านธรรมชาติวิทยาได้เท่ากันและมากที่สุด คือจำนวน 32 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมา คือ ปัญญาด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ มีจำนวน 31 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 96.88 ถัดมาลงคือส่งเสริมปัญญาด้านดนตรีที่มีของเล่นที่ส่งเสริมปัญญาด้านนี้จำนวน 28 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 87.5 ส่วนที่ส่งเสริมด้านภาษา มีจำนวนของเล่นที่ส่งเสริมปัญญาด้านนี้จำนวน 20 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 62.5 ซึ่งของเล่นที่ส่งเสริมปัญญาด้านมนุษยสัมพันธ์นั้นมีจำนวนน้อยที่สุดโดยมีจำนวนของเล่นที่ส่งเสริมปัญญาด้านนี้เพียง 16 ชิ้น คิดเป็นร้อยละ 50

2. อภิปรายผลการศึกษา

จากการสรุปผลการศึกษา ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลการศึกษา โดยมีประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

ของเล่นพื้นบ้านมีประโยชน์ในการส่งเสริมปัญญาทั้ง 8 ด้าน เมื่อนำมาวิเคราะห์ประโยชน์ของเล่นตามทฤษฎีพหุปัญญา พบว่าของเล่นทั้งหมดคือจำนวน 32 ชิ้น สามารถส่งเสริมปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง และปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา ได้มากที่สุด หรือกล่าวได้ว่าของเล่นทุกชิ้นที่นำมาศึกษาสามารถส่งเสริมปัญญาข้างต้นได้

จำนวนที่สังเกตเหมือนกัน

จำนวนที่สังเกตเหมือนกัน+จำนวนที่สังเกตต่างกัน

โดยของเล่นที่มีประโยชน์ในการส่งเสริมปัญญาด้านมิติสัมพันธ์นั้น จะมีลักษณะที่ช่วยส่งเสริมทักษะการสร้างจินตนาการ ฝึกการเชื่อมโยงเหตุการณ์ ส่งเสริมการคิดและสื่อออกมาเป็นภาพ นอกจากนั้นยังช่วยฝึกการใช้สายตาในการกระเษะทาง ตำแหน่ง รูปทรง น้ำหนัก หรือปริมาณ ซึ่งของเล่นที่ส่งเสริมมิติสัมพันธ์นั้น มักจะมีวิธีการเล่นที่ต้องใช้ความคิด จินตนาการ และประสาทสัมผัสระหว่างตาและมือในการเล่น ซึ่งสอดคล้องกับ รุ่งนภา สุขมน [4] ที่ได้อธิบายถึงของเล่นที่พัฒนาทางด้านสมองและสติปัญญาว่า เด็กนั้นมีความอยากรู้อยากเห็น และอยากเล่นตามธรรมชาติ การเล่นทุกรูปแบบล้วนแต่ต้องใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ซึ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ โดยไม่รู้ตัว กล่าวคือเด็กจะพยายามหาวิธีการเล่นตามแบบของตน การใช้ความคิดสร้างสรรค์จินตนาการ และลองแก้ปัญหาจากการลองผิดลองถูกด้วยตนเอง การตอบสนองอย่างกระตือรือร้นต่อความอยากรู้อยากเห็นของเด็กเช่นนี้จะนำไปสู่การเรียนรู้เกี่ยวกับความรู้สึกรักใคร่ โดยของเล่นจะช่วยเสริมสร้างทักษะด้านต่าง ๆ ให้แก่เด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งด้านมิติสัมพันธ์ด้วย

ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ของเล่นพื้นบ้านจะมีลักษณะส่งเสริมทักษะการใช้ร่างกายให้คล่องแคล่ว ฝึกการควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกาย โดยของเล่นพื้นบ้านส่วนใหญ่ล้วนแต่ส่งเสริมการทำงานกล้ามเนื้อมัดเล็กและมัดใหญ่ ตามที่ พัชรีย์ สอนแก้ว [3] กล่าวว่า การเล่นจะเสริมสร้างความแข็งแรงและพัฒนากล้ามเนื้อ เพราะขณะเล่นเด็กมีการเคลื่อนไหวร่างกายทุกส่วน จะทำให้กล้ามเนื้อได้ทำงานประสานกันโดยใช้พลังงาน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยว่าของเล่นพื้นบ้านนั้น ส่งผลต่อปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวทั้งกล้ามเนื้อมัดใหญ่และกล้ามเนื้อมัดเล็ก

ส่วนของเล่นที่ส่งเสริมปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง จะมีลักษณะส่งเสริมความสามารถในการเผชิญปัญหา รู้สาเหตุการแก้ไขปัญหาฝึกความสามารถในการแยกแยะจำแนกประเภท เปรียบเทียบและตระหนักในความต้องการของตัวเอง ฝึกทักษะการใช้สมาธิ ซึ่งของเล่นประเภทนี้มักเป็นของเล่นที่เล่นคนเดียว และต้องจดจ่อใส่ใจ เพื่อแก้ปัญหา ซึ่งสอดคล้องตามที่ สุนทร โคตรบรรเทา [10] ได้กล่าวถึงวิธีการแนวทางส่งเสริมพหุปัญญาไว้ในบางส่วนของ หากจะพัฒนาปัญญาด้านการเข้าใจตัวเอง ควรจัดกิจกรรมให้เรียนรู้วิธีทำสมาธิหรือทำให้สงบ ให้มีเวลาคุยกับตนเอง ให้เรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ ที่สนใจด้วยตนเอง นอกจากนั้น พัชรีย์ สอนแก้ว [3] ยังได้ กล่าวว่า การเล่นจะช่วยให้เด็กได้รู้จักค้นคว้า การแก้ปัญหา และช่วยปรับอารมณ์ การเล่นบางอย่าง

สามารถช่วยให้ได้กระบายอารมณ์จากความรู้สึกนึกคิดภายในออกมาเป็นการกระทำ ซึ่งล้วนแล้วแต่มีประโยชน์ต่อการส่งเสริมปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง

และปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา ของเล่นพื้นบ้านจะช่วยฝึกการจำแนกประเภทสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ยกตัวอย่างเช่น คน สัตว์ หรือพืช นอกจากนั้นยังส่งเสริมความเข้าใจ เชื่อมโยง ความเกี่ยวข้องตามธรรมชาติ และผลกระทบที่เกิดขึ้น ซึ่งของเล่นพื้นบ้านนั้น ล้วนแล้วแต่ถูกสร้างขึ้นจากวัสดุธรรมชาติ ตามที่สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ ได้อธิบายว่า ของเล่นพื้นบ้าน คือของที่ถูกสร้างขึ้นจากผลผลิตจากธรรมชาติ หรืออาจเป็นของที่เหลือใช้จากธรรมชาติ ซึ่งของเล่นพื้นบ้านแต่ละชิ้นมักสะท้อนให้เห็นภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมสังคมนั้น ๆ ดังนั้น ของเล่นเหล่านี้ จึงนำไปสู่การส่งเสริมปัญญาด้านธรรมชาติวิทยาได้เป็นอย่างดี

ทฤษฎีพัฒนาการเชอว์ปัญญาของ เพียเจต์ อ้างถึงใน สุรางค์ ไคว่ตระกูล [6] ได้อธิบายไว้ว่า พัฒนาการในวัย 7 -11 นั้น อยู่ในขั้นคิดแบบรูปธรรม (Concrete operation period) เด็กจะสามารถสร้างภาพในใจคิดย้อนกลับและเข้าใจความสัมพันธ์ของตัวเลขและสิ่งต่าง ๆ ได้มากขึ้น ดังนั้นเมื่อผู้วิจัยนำของเล่นไปให้เด็กช่วงอายุนี้นั้น เด็กจึงสามารถเล่นของเล่นพื้นบ้านที่ส่งเสริมด้านมิติสัมพันธ์ ซึ่งเป็นด้านที่จะมีการสร้างจินตนาการ ฝึกการเชื่อมโยงเหตุการณ์ ส่งเสริมการคิดและสื่อออกมาเป็นภาพ นอกจากนั้นยังช่วยฝึกการใช้สายตาในการกระเษะทาง ตำแหน่ง รูปทรง น้ำหนัก หรือปริมาณได้ดี อีกทั้งเด็กวัยนี้จะสามารถสร้างกฎเกณฑ์และตั้งกฎเกณฑ์ในการแบ่งสิ่งแวดล้อมออกเป็นหมวดหมู่ ทำให้ของเล่นที่ส่งเสริมปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา ที่จะช่วยฝึกการจำแนกประเภทสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ยกตัวอย่างเช่น คน สัตว์ หรือพืช นอกจากนั้นยังส่งเสริมความเข้าใจ เชื่อมโยง ความเกี่ยวข้องตามธรรมชาติ และผลกระทบที่เกิดขึ้น เป็นของเล่นพื้นบ้านอีกประเภทหนึ่ง ได้ดีเช่นเดียวกับด้านมิติสัมพันธ์ นอกจากนั้นเด็กช่วงวัยนี้ ยังจะสามารถอ้างอิงด้วยเหตุผลและไม่ขึ้นกับการรับรู้รูปร่างเท่านั้น เด็กวัยนี้สามารถแบ่งกลุ่มโดยใช้เกณฑ์หลาย ๆ อย่างและคิดย้อนกลับได้ ซึ่งส่งผลกับการเล่นของเล่นพื้นบ้านที่ส่งเสริมปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง โดยของเล่นพื้นบ้านที่ส่งเสริมปัญญาด้านนี้จะมีลักษณะส่งเสริมความสามารถในการเผชิญปัญหา วัสดุเหตุการณ์แก้ไขปัญหา ฝึกความสามารถในการแยกแยะ จำแนกประเภท เปรียบเทียบและตระหนักในความต้องการของตนเอง ฝึกทักษะการใช้สมาธิ ทำให้ของเล่นพื้นบ้านที่นำมาทุกชิ้น

ส่งเสริมต่อการพัฒนาปัญญาด้านนี้ และเด็กวัยนี้ยังมีความเข้าใจเกี่ยวกับทำกิจกรรมต่าง ๆ ดังนั้น เมื่อนำของเล่นที่ส่งเสริมทักษะการใช้ร่างกายให้คล่องแคล่ว ฝึกการควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกาย เด็กจะมีความเข้าใจในกิจกรรมการเล่นของเล่นพื้นบ้านแต่ละชิ้น ส่งผลให้เกิดการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อมัดใหญ่และมัดเล็ก ทำให้ของเล่นพื้นบ้านทุกชิ้นที่มีประโยชน์ในการพัฒนาปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว

จำนวนของของเล่นพื้นบ้าน ที่ส่งเสริมปัญญาด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์เป็นของเล่นที่มีจำนวนรองลงมา จากจำนวนของเล่นที่มีประโยชน์ต่อการส่งเสริมพหุปัญญา โดยของเล่นที่ช่วยส่งเสริมปัญญาด้านนี้นั้น จะมีลักษณะที่ช่วยส่งเสริมทักษะความคิดเชิงตรรกะ ฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ ตามกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เช่น การสังเกต การตั้งสมมุติฐาน การวิเคราะห์ข้อมูล และการสรุปผลนอกจากนั้นยังส่งเสริมทักษะ ทางการคำนวณ การกระเษะ การคาดคะเนระยะทาง การกะประมาณเชิงปริมาณและพื้นที่ โดยสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ ได้นำข้อมูลของของเล่นพื้นบ้านบางชิ้น มาอธิบายในหนังสือ วิทยาศาสตร์ในของเล่นพื้นบ้านไทย เนื่องจากต้องการให้ของเล่นพื้นบ้านไทยนั้นเป็นอีกทางเลือกหนึ่ง ที่จะนำมาเป็นเครื่องมือและตัวกลางให้เด็กสนใจเรียนรู้วิทยาศาสตร์มากขึ้น นอกจากนั้น อารีรัตน์ สอาดเยี่ยม [9] ยังได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาผลการใช้ของเล่นพื้นบ้านทางวิทยาศาสตร์ เพื่อพัฒนาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และเจตคติทางวิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบางบอน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 32 คน มีเครื่องมือในการวิจัยทั้งหมด 4 ตัวได้แก่ 1) ของเล่นพื้นบ้านทางวิทยาศาสตร์ 2) แผนการจัดการเรียนรู้ 3) แบบทดสอบวัดทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ 4) แบบสอบถามเจตคติทางวิทยาศาสตร์ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์จากการใช้ของเล่นพื้นบ้านทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเจตคติทางวิทยาศาสตร์จากการใช้ของเล่นพื้นบ้านทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก

ของเล่นที่ส่งเสริมปัญญาด้านดนตรีนั้นมีจำนวนลดลงมาจากของเล่นที่ส่งเสริมปัญญาด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ โดยของเล่นที่ส่งเสริมปัญญาด้านนี้จะมีลักษณะวิธีการเล่นที่ช่วยฝึกการจดจำจังหวะ ทำนอง เพื่อให้สามารถเคาะจังหวะ แปลงเสียงตามจังหวะและทำนองดนตรี นอกจากนั้นยังช่วยฝึกทักษะการจำแนก เสียงสูง-เสียงต่ำ เสียงสั้น-เสียงยาว เสียงเบา-เสียงดัง และสามารถแยกเสียงต่าง ๆ ได้ เช่น เสียงตามธรรมชาติ เสียงของดนตรีประเภทต่าง ๆ โดยของเล่นที่บ้านนั้น เด็ก ๆ สามารถนำมาเล่นเพื่อให้จังหวะพร้อมกับฝึกทักษะในการจำแนกเสียงได้ค่อนข้างดี ซึ่งสอดคล้องกับที่ วณิชชา เรข [5] ได้เสนอแนวคิดในการส่งเสริมอัจฉริยภาพด้านดนตรีและจังหวะไว้ โดยให้พัฒนาความละเอียดของหูในการจำแนกเสียงต่าง ๆ ในบทเพลงหรือธรรมชาติ พัฒนาการจับจังหวะ การรับรู้จังหวะจากสิ่งของต่าง ๆ การร้อง การเล่นเครื่องดนตรี การแต่งทำนองหรือเนื้อร้องซึ่งการเล่นของเล่นที่บ้านอาจจะเป็นทางหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมปัญญาด้านดนตรีได้เช่นกัน

ส่วนของเล่นที่ส่งเสริมปัญญาด้านภาษา มีจำนวนเกือบน้อยสุดจากของเล่นจำนวนทั้งหมด โดยของเล่นที่ส่งเสริมด้านภาษานั้น จะส่งเสริมทักษะด้านการอ่าน มีการส่งเสริมทักษะด้านการพูดการสื่อสาร โดยการสนทนา การแสดงความคิดเห็นการเล่าเรื่อง การเล่านิทาน การโต้แย้ง การสื่อความหมาย การสรุปประเด็น รวมทั้งส่งเสริมทักษะด้านการฟังประกอบกันไปด้วย ในขณะเดียวกันยังช่วยส่งเสริมจินตนาการเพื่อนำไปสู่การเขียนเล่าเรื่องราวหรือบรรยายความรู้สึก การแต่งนิทาน นิยาย ซึ่งของเล่นหลายชิ้นเป็นสื่อที่นำไปสู่การเขียนเล่าเรื่องราวได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับที่ รุ่งณา สุขมล [4] ศึกษาดูอย่าง การเล่นขายของ ว่าเมื่อเด็กเล่น เด็กจะพูดคุยตามบทบาทที่ตนเองกำลังเล่นอยู่ ยิ่งเป็นการเล่นร่วมกับผู้อื่นด้วยแล้ว จะเกิดการโต้ตอบซึ่งทำให้กระบวนการใช้ภาษามีรูปแบบที่ซับซ้อนขึ้น และเมื่อเล่นของเล่นที่บ้านเด็กจะเกิดการสนทนา เกิดจินตนาการ นำไปสู่การเล่าเรื่องราว ทำให้เกิดการส่งเสริมปัญญาด้านภาษาต่อไป และการส่งเสริมปัญญาด้านมนุษยสัมพันธ์ มีของเล่นที่บ้านที่ส่งเสริมปัญญาด้านนี้ พบว่ามีสัดส่วนน้อย จะมีลักษณะส่งเสริมการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น และฝึกความเข้าใจผู้เล่นจากการสังเกตสีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง และเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น โดยของเล่นที่ส่งเสริมปัญญาด้านมนุษยสัมพันธ์นั้น มักจะเป็นของเล่นที่เล่นด้วยกันอย่างน้อย 2 คนขึ้นไป สอดคล้องกับที่ รุ่งณา สุขมล [4] กล่าวว่าการเล่นมีส่วนเสริมให้เด็กเรียนรู้การสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น เด็กจะต้องปรับตัว

เพื่อเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของสังคม หากเด็กต้องการเข้าไปเล่นร่วมกับผู้อื่นเขาจะต้องแสดงพฤติกรรมที่เป็นมิตร รู้จักการรอคอย การแบ่งปัน การให้ความช่วยเหลือ การให้อภัย และปฏิบัติตามกติกาการเล่นที่กำหนดขึ้นร่วมกัน และพัชรวิสวนแก้ว [3] กล่าวถึงการเล่นไว้ว่าทำให้เด็กรู้จักเหตุผล เรียนรู้การปรับตัวเข้ากับสังคม รู้จักแบ่งปันเห็นอกเห็นใจ การรอคอย และการแลกเปลี่ยน เพราะการเล่นบางอย่างต้องเล่นกับผู้อื่น ผู้เล่นจะต้องเคารพกติกาการเล่น มีความยุติธรรม รู้แพ้รู้ชนะ ดังนั้น การเล่นจึงเป็นโอกาสที่จะฝึกให้เด็ก รู้จักเตรียมตัว ปรับตัวที่จะอยู่ในสังคมเมื่อเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ของเล่นที่บ้านส่วนใหญ่เป็นของเล่นที่เด็กสามารถเล่นคนเดียวได้ เด็กจึงไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นมากนัก จึงทำให้จำนวนของเล่นที่ส่งเสริมด้านมนุษยสัมพันธ์มีสัดส่วนน้อยที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการใช้ประโยชน์ของเล่นที่บ้าน เพื่อส่งเสริมปัญญาของเด็กตามทฤษฎีพหุปัญญา

1.1 ของเล่นที่บ้านบางชิ้นแตกหัก ชำรุด เสียหายค่อนข้างง่าย ดังนั้นในการนำของเล่นที่บ้านมาพัฒนาปัญญาเด็ก ควรจะเก็บรักษาเป็นอย่างดี อีกทั้งควรหมั่นสำรวจดูแลรักษา และซ่อมแซม เพื่อให้ของเล่นให้อยู่ในสภาพที่ใช้ทำงานได้ตลอด เพราะอาจจะอันตรายต่อเด็กที่นำมาเล่นได้

1.2 ของเล่นที่บ้านส่วนใหญ่เป็นของเล่นที่เด็กสามารถเล่นตามลำพังได้ ดังนั้น จึงควรจัดของเล่นที่บ้านให้เพียงพอกับจำนวนเด็ก และเหมาะสมกับจำนวนเด็กเพื่อความสะดวก และให้เด็กได้รับของเล่นในการพัฒนาปัญญาครบทุกคน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิเคราะห์ประโยชน์ของเล่นที่บ้านตามทฤษฎีพหุปัญญาแบบทดลอง เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของพัฒนาการทางปัญญาด้านต่าง ๆ ของเด็กระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างของเล่นที่บ้านกับของเล่นปัจจุบัน ว่าส่งผลต่อการส่งเสริมปัญญาแต่ละด้านตามทฤษฎีพหุปัญญาได้แตกต่างกันมากน้อยเพียงใด เพื่อเป็นการเพิ่มทางเลือกในการตัดสินใจใช้ของเล่นในการส่งเสริมปัญญาด้านต่าง ๆ ของเด็กมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- [1] ทวีศักดิ์ สิริรัตนเรขา. ทฤษฎีพหุปัญญา. ค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2557, จาก [http://www.happy-homeclinic.com/a01-multiple intelligence.htm](http://www.happy-homeclinic.com/a01-multiple%20intelligence.htm). 2549.
- [2] นันทนิก มีสุวรรณ. ยักษ์ (ใน) จอตู. กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯธุรกิจจุดประกาย. 2552.
- [3] พัชรี สอนแก้ว. จิตวิทยาพัฒนาการและการดูแลเด็กปฐมวัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ดวงกมล. 2545.
- [4] รุ่งนภา สุขมล. ของเล่น...ความหมายที่มากกว่า. กรุงเทพฯ: พิสิฐไทย ออฟเซต. 2548.
- [5] วนิษา เรช. อัจฉริยะสร้างได้. กรุงเทพฯ: ไทยยูเนี่ยนกราฟฟิกส์. 2550.
- [6] สุรางค์ ไคว์ตระกูล. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2541.
- [7] สมพร หวานเสวีจ. การวิเคราะห์ของเล่น. ขอนแก่น: คลังน่านวิทยา. 2550.
- [8] สิวลี ศิลป์วรรณศาสตร์. การศึกษาของเล่น พื้นบ้าน เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางศิลปะ สำหรับเด็กอายุ 6-12 ปี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะ ดนตรี และนาฏศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2554.
- [9] อาริรัตน์ สอาดเยี่ยม. ผลการใช้ของเล่นพื้นบ้านทางวิทยาศาสตร์เพื่อพัฒนาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และเจตคติทางวิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี. 2555.
- [10] สุนทร โคตรบรรเทา. ทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligence). กรุงเทพฯ: ครูสภา. 2548.
- [11] Gardner, Howard. Theory of Multiple Intelligences. (Online). [pirun.ku.ac.th/~g521460099 /files/ทฤษฎีการเรียนรู้พหุปัญญา.doc](http://pirun.ku.ac.th/~g521460099/files/ทฤษฎีการเรียนรู้พหุปัญญา.doc). 1983.